

WOLNAPRACA

ORGAN KOMITETÓW: BIAŁOSTOCKIEGO OBWODOWEGO I MIEJSKIEGO KP (b)B i OBWODOWEGO KOMITETU WYKONAWCZEGO

WŁADZA SOWIECKA W REPUBLIKACH NADBAŁTYCKICH

Wybrane w powszechnym głosowaniu sejmy ludowe Litwy i Łotwy oraz Duma Państwowa Estonii powzięły historyczne uchwały o ustanowieniu w swych republikach władzy sowieckiej. Postanowiły one również zwrócić się do Rady Najwyższej ZSSR z prośbą o przyjęcie nowych republik sowieckich w skład Związku Socjalistycznych Republik.

Postanowienia demokratycznych reprezentacji trzech republik nadbałtyckich — to głos litewskiego, łotewskiego i estońskiego narodów. Jednomyślna wola tych narodów została jasno wyrażona w wyborach. Głosując na kandydatów Związków ludu pracującego tych państw, masy pracujące tym samym głosowały za władzą sowiecką, za wejście do wielkiej rodziny ZSSR.

Poraz pierwszy swobodnie i w całej pełni została wyrażona wola narodów nadbałtyckich. Dotychczas w imieniu tych narodów występowała kłamliwie garstka sprzedajnych burżuazyjnych polityków. Oszukiwali oni i swój naród, i cały świat. Twierdzili oni w kółko o „demokracji”, o „niepodległości”. Lecz w burżuazyjnej Litwie, Łotwie i Estonii nigdy nie było demokracji, nigdy nie było prawdziwej niepodległości. Rządy wykonywały wolę imperialistów, wrogów ZSSR. Panowały gwałt nad masami pracującymi i fałszerstwa przy wyborach. Głosu mas pracujących nie było słyhać. Był on zdławiony. Dopiero obecnie, 14 i 15 lipca, narody republik nadbałtyckich w całej pełni brały udział w wyborach. Dopiero teraz mogły one zupełnie swobodnie powiedzieć swoje własne słowo. Słowo to zostało wypowiedziane: władza sowiecka, wstąpienie do ZSSR!

Narody nadbałtyckie wybrały sowiecką władzę państwową dlatego, że jedynie władza sowiecka zabezpiecza przyjaźń narodów, równość narodową, gdyż we władzy sowieckiej objawia się leninowsko-stalinowska polityka narodowa.

Narody nadbałtyckie wybrały sowiecką władzę państwową dlatego, że jedynie władza sowiecka wybawia masy pracujące od nędzy, bezrobocia i głodu, jedynie władza sowiecka daje możliwość narodom w związku i jedności braterskiej rozwijać gospodarkę socjalistyczną, budować nienaruszalność granic państwowych.

Żądania narodów nadbałtyckich sejmy Litwy i Łotwy oraz Duma Państwowa Estonii wyraziły w uchwałach o ustanowieniu sowieckiej władzy państwowej i wstąpieniu w skład ZSSR. Deklaracje, w których umotywowane są te uchwały, wyrażają triumf idei leninowskiej władzy sowieckiej. Życie dowiodło masom pracującym Litwy, Łotwy i Estonii, że to jest najbardziej doskonała forma demokracji, że to jest rzeczywiście władza ludu. Doświadczili oni na sobie, co to jest „demokracja” burżuazyjna z jej oszustwem, z jej gwałtem nad masami pracującymi, ze sprzedajnością ministrów i parlamentu, z nierównością narodową i uciskiem.

Zaprzędani anglo-francuskiemu kapitałowi politycy burżuazyjni, którzy z pomocą bagnetów angielskich usiedli na szyi litewskiego, łotewskiego i estońskiego narodów, usłużyli przekształcając swe państwa w bazę wypadową do napadu na Związek Sowiecki.

Podli politycy burżuazyjni wszelkimi siłami odgradzali barierami

swe państwa od wielkiego Związku Sowieckiego. Obawiali się oni śmiertelnie wszelkiej wiadomości o zdobywach budownictwa socjalistycznego, o rozkwicie republik narodowych. Przez zakłamaną sprzedającą prasę burżuazyjną rozpowszechniali najbardziej dzikie i bzdurne pogłoski o Związku Sowieckim. Naprawdę Narody nadbałtyckie uważnie śledziły za wszystkim, co działo się w naszym kraju, i coraz goręcej kwitła miłość do socjalistycznego państwa robotników i włościan. Myśl o sowieckiej Litwie, sowieckiej Łotwie i sowieckiej Estonii dojrzała w masach pod powłoką wymuszonego milczenia. Masy pracujące przekonywały się, że jedynie Związek Sowiecki jest trwałą oporą dla małych państw.

Wyrwało się to nazewną, gdy Czerwona Armia wkroczyła do Litwy, Łotwy i Estonii, niosąc pokój i bezpieczeństwo narodom. W bojownikach walecznej Czerwonej Armii robotnicy, włościanie i inteligencja pracująca widzieli nie tylko przedstawicieli wielkiego zaprzyjaźnionego narodu sowieckiego, lecz również nosicieli wyższej, socjalistycznej kultury, swych braci, zwiastunów szczęścia dla ludu.

Tak dokonało się to wielkie dzieło historyczne. Narody Litwy, Łotwy i Estonii, swój los wzięły w swe ręce. Przepędziły one niedźwiedzia lokajów imperializmu, strząsając paśmożyty kapitalizmu z bark ludu pracującego.

Narody Związku Sowieckiego gorąco witają narodziny nowych republik sowieckich. Granice braterskiej rodziny narodów socjalistycznych rozszerzają się. Słońce Stalinowskiej Konstytucji rzuca swe dobroczynne promienie na rozszerzone terytoria, na nowe narody. Dodaje to nowej siły naszej wielkiej ojczyźnie.

Narody Związku Sowieckiego z wielką radością, z bolszewickim zapalem powitały historyczne uchwały wolnych republik nadbałtyckich.

Narody ZSSR z radością pomagają młodym republikom sowieckim w ciągu najbardziej krótkiego czasu zatrzeć wszystkie ślady nienawistnej kapitalistycznej przeszłości, pomogą zbudować przemysł socjalistyczny i kulturę socjalistyczną, podnieść dobrobyt mas pracujących. W solidarnej rodzinie narodów sowieckich bardzo szybko rozwijają się wszystkie bogate zdolności litewskiego, łotewskiego i estońskiego narodów. Na praktyce przekonują się one, jakie szerokie możliwości otwiera przed masami pracującymi Konstytucja Stalinowska.

W historyczne te dni wielkie dzieło towarzysza Stalina jeszcze raz pokazało całemu światu swą ogromną siłę przyciągającą dla ludu. Nie zatrza się w pamięci dzień 25 listopada 1930 roku. Podsumowując rezultaty wielkich zwycięstw socjalizmu, zapisanych w Konstytucji ZSSR, towarzysze Stalin powiedział o niej:

„Będzie to dokument, świadczący o tym, że to, co zostało urzeczywistnione w ZSSR, w całej pełni może być również urzeczywistnione i w innych państwach.” Dzisiaj widzimy urzeczywistnienie tego w republikach nadbałtyckich. Sowiecka rodzina narodów rośnie pod skrzydłami Stalinowskiej Konstytucji. Wielkie to święto dla mas pracujących całego świata.

(Skrócony artykuł wstępny „Prawdy” z 23 lipca)

UKAZ

PREZYDIUM RADY NAJWYŻSZEJ ZSSR

O zwołaniu siódmej sesji Rady Najwyższej ZSSR

Zwołać siódmą sesję Rady Najwyższej Związku Sowieckich Socjalistycznych Republik 1 sierpnia b. r. w m. Moskwie.

Przewodniczący Prezydium Rady Najwyższej ZSSR

M. KALININ

Sekretarz Prezydium Rady Najwyższej ZSSR

A. GORKIN

Moskwa, Kreml, 23 lipca 1940 r.

Deklaracja łotewskiego sejmiku o ustroju państwowym

Przyjęta jednogłośnie na posiedzeniu 21 lipca 1940 roku

RYGA, 21 lipca. (TASS). Dzisiaj na posiedzeniu sejmiku Łotwy została jednogłośnie uchwalona deklaracja o ustroju państwowym Łotwy:

„Przez wiele lat naród łotewski ciężko pokutował pod uciskiem reżymu reakcyjnego, który zaprowadził kraj w ślepy zaułek, zarówno w dziedzinie wewnętrznej, jak również i w dziedzinie polityki zagranicznej. Bezrobocie, głód i nędza — taki był los mas pracujących miasta i wsi na Łotwie. Uprawnione interesy i potrzeby łotewskiego ludu pracującego deptane były przez egoistyczną garstkę wyzyskiwaczy-kapitalistów i wielkich obszarników, panujących na Łotwie. Przykrywając się obłudnymi i kłamliwymi słowami o równości wszystkich obywateli, o wolności i sprawiedliwości, klika rządząca trzymała naród w kleszczach samowoli. Państwo łotewskie było więzieniem narodów. Na Łotwie panowały się szowinizm i nierówność narodowa. Masy pracujące — większość narodu — zostały pozbawione swych organizacji politycznych, związkowych i kulturalnych. Wolne słowo i wolna myśl bezwzględnie były dławione.

Wroga i zgubną dla narodu łotewskiego była zewnętrzna polityka starego rządu. Wtenczas, gdy żywotne interesy narodu łotewskiego wymagały przyjaźni i ścisłego sojuszu ze Związkiem Sowieckim, klika rządząca ze szkodą dla narodu przeprowadzała wroga w stosunku do ZSSR politykę, przekształcając terytorium naszego kraju w bazę wypadową, szykowanego na ZSSR napadu.

Prowokatorzy wojny znajdowali się u władzy, kupczyli wolnością i niepodległością naszego narodu i stawali pod bezpośrednią groźbą bezpieczeństwa, pokój i nienaruszalność Łotwy. Naród łotewski przepędził zniemawidzony rząd i utworzył nowy rząd, odpowiadający interesom ludu pracującego.

Odbyte 14 i 15-go lipca wybory do sejmiku były tryumfem sojuszu klasy robotniczej, włościanstwa i inteligencji pracującej. Platforma grupy „Związek ludu pracującego Łotwy” zjednoczyła przyciągającą większość narodu łotewskiego, wszystkich uczciwych patriotów naszej ojczyzny. Zwycięstwo wyborcze grupy „Związek ludu pracującego Łotwy” znamionuje sobą historyczny zwrot w życiu Łotwy, polegający na tym, że naród łotewski wyraził swą wolę skończyć raz na zawsze z politycznym panowaniem wyzyskiwaczy, wziąć losy kraju w swe ręce i ustanowić prawdziwą władzę ludową.

Nowy sejm, będąc jedynym pełnoprawnym wyrazicielem woli narodu łotewskiego, w trybie ustawodawczym ugłównił zwycięstwo ludu

pracującego i uważa za swój podstawowy obowiązek rozstrzygnąć zagadnienie o charakterze państwowej władzy na Łotwie. Rozwiązując zagadnienie o charakterze władzy państwowej, my kierujemy swe myśli do historycznego doświadczenia i wielkiego przykładu zaprzyjaźnionych narodów Związku Sowieckiego. Wielkie doświadczenie historyczne narodów Związku Sowieckiego uczy, że tylko władza sowiecka jest prawdziwym wyrazicielem i obrońcą interesów ludzi pracy, jest naprawdę władzą ludową, przy której państwem kieruje sam naród, bez obszarników i kapitalistów. Jak wykazuje doświadczenie krajów kapitalistycznych, w tej liczbie i gorzkie doświadczenie naszego życia w burżuazyjnej Łotwie, wszelka inna władza jest niczym innym jak nagim lub przykrytym, w celu oszukania narodu hasłami wolności i równości, panowaniem i nieograniczoną samowolą garstki wyzyskiwaczy nad olbrzymią większością narodu.

W ZSSR na zawsze został zniszczony wyższy człowiek przez człowieka. Każdy człowiek pracy w ZSSR ma zagwarantowane prawo do pracy, prawo do odpoczynku, prawo do oświaty, oraz prawo do materialnego zabezpieczenia na starość.

Jedynie władza sowiecka — najbardziej demokratyczna władza państwowa, zabezpiecza ludowi pracującemu rzeczywisty udział w kierownictwie państwem, w budowaniu swego wolnego i szczęśliwego życia. Jedynie władza sowiecka stwarza warunki dla rozkwitu talentów narodowych, warunki dla wysunięcia z pośród ludu kierowników i organizatorów różnych dziedzin życia państwowego, gospodarczego i społecznego. W Związku Sowieckim Socjalistycznych Republik na zawsze zlikwidowane zostały ucisk narodowy i nierówność narodowa. Wszystkie narody ZSSR złożyły się w jedną braterską rodzinę. W ZSSR z niebywałą siłą kwitnie kultura narodowa wszystkich narodów.

Przykład Związku Sowieckiego dowodzi, że tylko władza sowiecka może zagwarantować pokój, pracę, chleb i wolność masom pracującym miasta i wsi Łotwy, wyzwolić naród od wyzysku, nędzy i bezprawia. Tylko władza sowiecka zabezpiecza nam polityczny, gospodarczy i kulturalny rozkwit. Tylko władza sowiecka może zagwarantować i istotnie całkowicie zabezpieczyć swobodny rozwój narodowy Łotwy, potężny wzrost i rozkwit kultury narodowej, nauki i sztuki Łotwy oraz potężny rozwój wszystkich twórczych sił narodu łotewskiego.

Wyrażając wolę całego wolnego ludu pracującego Łotwy, sejm ure-

(Dokończenie na str. 2.)

Deklaracja sejm litewskiego o władzy państwowej na Litwie

Przyjęta jednogłośnie na posiedzeniu 21 lipca 1940 roku

KAUNAS, 21 lipca (TASS). Dzisiaj sejm narodowy litewskiej republiki jednogłośnie uchwalił deklarację o władzy państwowej na Litwie.

Deklaracja głosi:

„Zbrodniczy i zdeprawowany reżym smetonowski zaprowadził kraj na manowce, zarówno w dziedzinie polityki zewnętrznej, jak i polityki zagranicznej. Życiowe interesy litewskiego ludu pracującego przynieszone były w ofierze egoistycznym interesom litewskich bogaczy i wyzyskiwaczy. Udziałem mas pracujących miasta i wsi były bezrobocie, niepewność jutrzejszego dnia, głód, nędza i narodowa nierówność.

W ciągu wielu lat naród litewski jęczał pod uciskiem reżymu reakcyjnego. Klika smetonowska utrzymywała nasz pracujący, utalentowany naród w ryzach bezprawia i samowoli. Masy pracujące naszego kraju były pozbawione elementarnych swobód, nie mogły mieć swych politycznych, związkowych i kulturalnych organizacji. Każde niezależne słowo i wolna myśl tłumione były natychmiast i bezlitośnie.

Smetonowska polityka narodowa była polityką nieustannego prowokowania starć międzynarodowościowych, polityką szczucia jednej narodowości przeciwko drugiej. Taka polityka narodowa była jednym z warunków istnienia kułturalistowskiej władzy Smetony i spółki. Oto dlatego za okres 8 miesięcy, które minęły od tego czasu, kiedy ZSSR przekazał Litwie Wilno i obwód wileński, i dopóki nie przyszedł do władzy na Litwie rząd ludowy, w pełni narodowościowe w Wilnie nie tylko, że nie osłabły, lecz nawet spotęgowały się.

Interesy narodu litewskiego wymagały stałego i ścisłego zjednoczenia się i przyjaźni ze Związkiem Sowieckim. Ale Smetona i jego zausznicy przeprowadzali wrogą w stosunku do ZSSR politykę. Doprowadzili nasz kraj do zależności półkolonialnej od ościennych drapieżców kapitalistycznych, przynosząc tym samym olbrzymią szkodę narodowi litewskiemu oraz przygotowując Litwę jako teren wypadowy dla ewentualnych napadów na ZSSR.

Naród litewski nie mógł dalej cierpieć ze strony kliki rządzącej takiej wewnętrznej samowoli zdrady w polityce zagranicznej.

W jednym porywie obalił on zniechęcony rząd i całą klikę rządzącą, otwierając tym samym drogę do wolnych wyborów i do prawdziwego sejm ludowy, reprezentującego interesy ludu pracującego i stworzonego jego ręką.

14 i 15 lipca 1940 roku są w życiu mas pracujących Litwy wielkimi, najbardziej szczęśliwymi dniami. Założyły one podwaliny sojuszu klasy

robotniczej, włościanstwa i inteligencji pracującej.

Grupa „Związek ludu pracującego Litwy” zjednoczyła wszystkich uczciwych patriotów w państwie, tych wszystkich, komu są bliskie i drogie interesy narodu litewskiego.

W te dni naród litewski wyraził swą wolę — na zawsze skończyć z panowaniem politycznym obszarników i kapitalistów, ustalić na prawdę władzę ludową i swymi rękoma rozpocząć państwową przebudowę kraju.

Zwycięstwo grupy „Związek ludu pracującego Litwy” jest historycznym przełomem w życiu państwa, który gwarantuje masom pracującym pełnię praw obywatelskich i politycznych oraz świetlaną przyszłość dla nich i przyszłych pokoleń.

Sejm narodowy, jako suwerenny wyraziciel woli narodu Litwy, powołany do ugruntowania jego zwycięstwa nad reżymem plutokratycznym, uważa za swe podstawowe zadanie i obowiązek po nowemu rozstrzygnąć kwestię charakteru władzy państwowej na Litwie.

Wielkie doświadczenie historyczne Związku Sowieckiego uczy, że tylko władza sowiecka jest prawdziwym wyrazicielem i obrońcą interesów mas pracujących.

Tylko władza sowiecka — to rzeczywiście władza ludowa, przy której państwem kieruje sam naród, bez kapitalistów i obszarników. Tylko w Radach znajduje swe wcielenie sojusz robotników i włościan.

W Związku Sowieckim na zawsze zlikwidowany został wyzysk człowieka przez człowieka. Troska o człowieka jest w ZSSR kierowniczą zasadą całego życia. Każdy człowiek pracy w ZSSR ma zabezpieczone prawo do pracy, do bezpłatnej nauki, do bezpłatnej pomocy lekarskiej, prawo do materialnego zabezpieczenia na starość.

Władza sowiecka — to najbardziej demokratyczna władza państwowa. Doświadczenie państw kapitalistycznych pokazuje, że wszelka inna władza jest panowaniem i nieskrępowaną samowolą garstki wyzyskiwaczy nad olbrzymią większością narodu.

Poprzez Rady masy pracujące biorą pełny udział w kierowaniu państwem, budownictwie swobodnego i szczęśliwego życia dla całego ludu pracującego. Jedynie władza sowiecka stwarza warunki dla wysunięcia z pośród narodu kierowników i organizatorów rozmaitych dziedzin państwowego, gospodarczego i społecznego życia, dla rozkwitu zdolności i talentów narodowych. W Związku Sowieckim niema ucisku narodowego i nierówności narodowej. Przeklęty ten spadek przeszłości został tam zniszczony bezpowrotnie. Dla Litwy, gdzie obalona przez naród klika rządząca rozpalała nienawiść między narodami, — ustanowienie władzy sowieckiej jest jedyną i najpewniejszą rekompensatą równości narodowej i swobodnego rozwoju narodowego dla wszystkich narodów, zamieszkujących Litwę. Jedynie władza sowiecka może zabezpieczyć dla nas chleb, pracę i wolność oraz wyzwolić masy pracujące miasta i wsi od wyzysku, nędzy i bezprawia. Tylko władza sowiecka zabezpieczy nam polityczny i kulturalny rozkwit.

Wyrażając jednomyślną wolę wolnego ludu pracującego Litwy, sejm narodowy proklamuje ustanowienie władzy sowieckiej na całym terytorium Litwy.

Litwa proklamuje, że staje się Sowiecką Socjalistyczną Republiką. Od tego czasu cała władza w Litewskiej SSR należy do pracujących miasta i wsi w osobie Rad Delegatów Pracujących.

Deklaracja estońskiej państwowej dumy o władzy państwowej w Estonii

Przyjęta jednogłośnie na posiedzeniu 21 lipca 1940 roku

TALLIN, 21 lipca (TASS). Na wieczornym posiedzeniu Państwowej Dumy Estonii 21 lipca przyjęta została jednogłośnie deklaracja o państwowej władzy w Estonii:

„Długie lata naród estoński cierpiał pod ciężkim jarzmem reakcyjnego reżymu, który zaprowadził kraj na bezdroża, zarówno w polityce wewnętrznej, jak i zagranicznej. Bezrobocie, głód i nędza, nierówność narodowa — taki był los mas pracujących w mieście i na wsi. Uprawnione interesy i potrzeby estońskiego ludu pracującego przynieszone były w ofierze egoistycznym interesom wyzyskiwaczy — kapitalistów oraz wielkich właścicieli ziemskich, którzy panoszyli się w Estonii. Zasłaniając się kłamliwymi i obłudnymi słowami o równości wszystkich obywateli, o wolności i sprawiedliwości, klika rządząca dusiła naród w kleszczach bezprawia i samowoli. Państwo estońskie było więzieniem dla narodu. Masy pracujące — większość narodu — pozbawione zostały swych organizacji politycznych, związkowych i kulturalnych. Wolne słowo i wolna myśl bezlitośnie były tłumione.

Wrogą i zgubną dla narodu estońskiego była polityka zewnętrzna starych rządów estońskich. Wówczas, gdy żywotne interesy narodu estońskiego wymagały najściślejszego sojuszu i przyjaźni ze Związkiem Sowieckim, klika rządząca ze szkoda dla narodu przeprowadzała wrogą w stosunku do ZSSR politykę, zamieniając Estonię w bezsilną i grząską w rękach europejskich imperialistów, tworząc z terytorium kraju bazę wypadową dla ewentualnych napadów na ZSSR.

Prowokatorzy wojny, będący u władzy, handlowali wolnością i niezależnością naszego narodu, stwarzając groźbę dla bezpieczeństwa pokoju, nienaruszalności i dobrobytu Estonii. Naród estoński przeżył zniechęcony rząd i po raz pierwszy w historii Estonii otrzymał możliwość przeprowadzenia swobodnych wyborów swych przedstawicieli narodowych. Wybory do Dumy Państwowej 14 i 15 lipca były zwycięskim tryumfem sojuszu klasy robotniczej, włościanstwa i inteligencji pracującej. Platforma grupy „Związek ludu pracującego Estonii” zjednoczyła przeważającą większość narodu estońskiego, wszystkich uczciwych patriotów naszej ojczyzny. Wyborcze zwycięstwo grupy „Związek ludu pracującego Estonii” znamienuje sobą historyczny przełom w życiu Estonii, polegający na tym, że naród estoński wyraził swą wolę raz na zawsze położyć kres politycznemu panowaniu kapitalistów i obszarników, wziąć losy państwa w swe ręce i ugruntować rzeczywistą władzę ludu.

Nowa Duma Państwowa, jako

Sejm narodowy wyraża swe całkowite przekonanie, że cała ludność Litwy zespoli się dookoła władzy sowieckiej dla zabezpieczenia rozkwitu dobrobytu, gospodarki oraz kultury Litwy, wolności i szczęścia naszego narodu, dla całkowitego zwycięstwa sprawy ludowej.

Niech żyje Litewska Sowiecka Socjalistyczna Republika!

Niech żyją Rady Delegatów Pracujących!

Niech żyje Związek Sowiecki — ojczyzna mas pracujących całego świata!

Niech żyje towarzysz Stalin, — wódz, nauczyciel i przyjaciel mas pracujących całego świata!

jedyny i pełnoprawny wyraziciel woli narodu Estonii, powołana wcielić w życie jego żądania i w trybie ustawodawczym ugruntować wolność ludu pracującego Estonii, zdobytą przezeń w walce z eksploatorskim reżymem — uważa za swój podstawowy obowiązek rozstrzygnąć zagadnienie charakteru władzy państwowej, zwracamy swe myśli do historycznego doświadczenia i wielkiego wzoru przyjaznych narodów Związku Sowieckiego. Wielkie doświadczenie historyczne narodów Związku Sowieckiego uczy nas, że jedynie władza sowiecka jest rzeczywiście władzą ludu, przy której państwem kieruje sam naród, bez obszarników i kapitalistów. Wszelka inna władza, jak dowodzi tego doświadczenie krajów kapitalistycznych, jak również gorzkie doświadczenie naszej burżuazyjnej Estonii, jest nagą, albo przykrytą w celu oszukania narodu, hasłami wolności i równości, samowolą garstki wyzyskiwaczy nad olbrzymią większością narodu.

W ZSSR na zawsze zlikwidowane zostało najemne niewolnictwo, zniszczony został wyzysk człowieka przez człowieka. Każdy człowiek pracy ma zabezpieczone prawo do pracy, prawo do odpoczynku, prawo do zabezpieczenia materialnego na starość, prawo do nauki. Troska o człowieka jest przewodnią zasadą całego życia. Tylko władza sowiecka jest najbardziej demokratyczną władzą państwową. Poprzez Rady cały lud pracujący naprawdę uczestniczy w kierownictwie państwem, w tworzeniu swego wolnego i szczęśliwego życia. W Radach znajduje swe uosobienie sojusz robotników i włościan, dający rządowi sowieckiemu niezmierzoną potęgę. Jedynie władza sowiecka stwarza warunki dla rozkwitu talentów narodowych, dla wysunięcia z ludu kierowników i organizatorów różnorodnych dziedzin życia państwowego, gospodarczego i społecznego. W Związku SSR na zawsze zostały zniszczone ucisk narodowy i nierówność narodowa. Wszystkie narody ZSSR stanowią jednolitą solidarną rodzinę. Tylko w ZSSR rozkwitła z niebywałą siłą kultura narodowa wszystkich narodów. ZSSR nie zna też ucisku zacofanych narodowości. Przykład Związku Sowieckiego pokazuje, że jedynie władza sowiecka może zabezpieczyć pokój, pracę, chleb i wolność masom pracującym miasta i wsi, wyzwolić lud Estonii od wyzysku, nędzy i bezprawia. Jedynie władza sowiecka zabezpieczy nam rozkwit polityczny, gospodarczy i kulturalny. Tylko władza sowiecka zabezpieczy narodowi estońskiemu prawdziwie swobodny rozwój narodowy. Wyrażając jednomyślną wolę wolnego ludu pracującego Estonii, Duma Państwowa proklamuje ustanowienie władzy sowieckiej na całym terytorium Estonii. Estonia proklamuje, że staje się Sowiecką Socjalistyczną Republiką. Od tej chwili władza Estońskiej SSR należy do pracujących miasta i wsi w osobie Rad Delegatów Pracujących. Duma Państwowa wyraża swą niezachwianą pewność, że cała ludność Estonii zjednoczy się wokół władzy sowieckiej dla całkowitego zwycięstwa sprawy ludowej, dla rozkwitu dobrobytu Estonii, jej gospodarki i kultury, wolności i szczęścia naszego narodu.

Niech żyje Estońska Sowiecka Socjalistyczna Republika!

Niech żyją Rady Delegatów Pracujących!

Niech żyje ZSSR — ojczyzna pracujących całego świata!

Deklaracja łotewskiego sejm

(Dokończenie ze str. 1-aj)

czyście proklamuje ustanowienie władzy sowieckiej na całym terytorium Łotwy. Łotwa proklamuje, że staje się Sowiecką Socjalistyczną Republiką. Od tego czasu władza w Łotewskiej Sowieckiej Socjalistycznej Republice należy do pracujących miasta i wsi w postaci Rad Delegatów Ludu Pracującego.

Sejm wyraża całkowitą pewność, że cała ludność Łotwy skupi się dookoła władzy sowieckiej dla zwycięstwa sprawy ludowej, rozkwitu dobrobytu Łotwy, jej gospodarki i kultury, wolności i szczęścia naszego narodu.

Niech żyje Łotewska Sowiecka Socjalistyczna Republika!

Niech żyją Rady Delegatów Ludu Pracującego!

Niech żyje Związek Sowiecki — ojczyzna mas pracujących całego świata!

Masy pracujące gorąco witają uchwały litewskiego, łotewskiego i estońskiego narodów o ustanowieniu Władzy Sowieckiej i o wstąpieniu do ZSSR.

Głosy robotników Białostockiej Fabryki Pluszu

Przeciągły gwizd syreny podaje sygnał do przerwy. Ze wszystkich strop olbrzymiej fabryki schodzą się robotnicy na wiec, poświęcony przyłączeniu się trzech państw nadbałtyckich do wielkiej rodziny sowieckiej.

Po słowie wstępnym dyrektora fabryki tow. Halperna o olbrzymim znaczeniu historycznym i politycznej doniosłości tego faktu, — tow. Krasilszczuk odczytuje deklarację trzech nowych republik.

W podniosłym nastroju wysłuchują robotnicy treść deklaracji, przyjmując burzą oklasków prośbę narodów Litwy, Łotwy i Estonii o przyłączenie ich do wielkiego Związku Sowieckich Socjalistycznych Republik.

Robotnica Fronczak podkreśla w swym przemówieniu, że przyłączenie się trzech republik nadbałtyckich jest zwycięstwem nie tylko politycznym, ale również ideowym. Wzrasta świadomość mas pracujących, a wraz z nią nienawiść do wyzyskiwaczy i ciemieców. Przyłączenie się do Związku Republik Socjalistycznych jest wyrazem zaufania tych państw do pokojowej polityki ZSSR i do jego potęgi obronnej.

— Musimy dowieść robotnikom Litwy, Łotwy i Estonii naszą solidarność, — mówi robotnik tow. Olszewski, — naszym stosunkiem do pracy socjalistycznej, podniesieniem jej wydajności i wykonywaniem wysokowartościowej produkcji.

Tow. Piotrowski zachęca młodzież fabryczną do fizykultury, gdyż jest to dziedzina ściśle związana z potęgą obronną naszego państwa socjalistycznego.

Na zakończenie tow. Halpern podkreśla gotowość mas pracujących do wszelkich ofiar na rzecz naszej ojczyzny. Białystok, jako miasto pograniczne oraz centrum przemysłowe, ma szczególnie duże znaczenie. Musimy jak najbardziej usprawnić wytwórczość, a tym samym wzmac-

nić nasze wielkie, niezwyciężone państwo sowieckie.

Kolektyw robotniczy fabryki pluszu przyjął rezolucję, w której wyraził swą głęboką radość z powodu promiennej przyszłości, która oczekuje trzy nowe sowieckie republiki, trzy siostry, które przystąpiły do zgodnej rodziny narodów ZSSR. Wszyscy robotnicy jak jeden ogół wzywają się jeszcze bardziej usprawnić pracę dla dobra i umocnienia kraju Sowieców.

Niech żyją narody trzech państw nadbałtyckich, wchodzących w skład wielkiego Związku Sowieckich Socjalistycznych Republik!

Niech żyje przyjaciel i nauczyciel, wódz i ojciec mas pracujących całego świata — wielki Stalin!

Celująca uczennica 6 klasy szkoły Nr 58 (m. Kujbyszew) Klaudia Burowa, ucząca się bez oderwania od nauki, w morskiej szkole wojskowej. Ukończyła ona teoretyczne przygotowanie na odznakę „Młody marynarz” na celująco.

Pod słońcem Konstytucji Stalinowskiej

Na wiecu poświęconym przystąpieniu Litwy, Łotwy i Estonii do wspólnej rodziny potężnego Związku SSR zebrało się 350 robotników i pracowników pierwszej zmiany III kombinatu włókienniczego.

Wiec zagał tow. Parasul i oddał głos najlepszej stachanówce — przadce tow. Pucielskiej.

Jak burżuazja Łotwy, Estonii i Litwy — mówi ona — nie starała się zataić prawdy o Związku Sowieckim, jednak to się jej nie udało. Prawdę głosiła masom pracującym komunistyczna partia, zagnana w podziemia. Narody krajów nadbałtyckich przekonały się na przykładzie naszej ojczyzny, że najsprawniejszą władzą na świecie, broniącą interesów mas pracujących — jest władza robotników i włościan w postaci Sowieców.

Następnie wystąpili tt. Borysiewicz, Najman i inni. Wszyscy oni witali deklarację rządów republik nadbałtyckich, odzwierciedlającą pragnienia i żądania ich narodów, oraz

wyrażali swą radość z powodu wielkiego historycznego zwycięstwa mądrej stalinowskiej polityki rządu sowieckiego.

W jednoznacznie przyjętej rezolucji jest powiedziane:

„Postanowienie nowoobраниch parlamentów Litwy, Łotwy i Estonii jest konsekwentnym wyrazem woli narodów tych państw. Długie lata narody nadbałtyckie jęczały pod uciskiem garstki obszarników i fabrykantów. Macherzy polityczni w rodzaju Smetony starali się wtrącić masy pracujące w drugą rzeź imperialistyczną, usiłując zamienić swe terytorium w bazę wypadową dla napadu na Związek Sowiecki.

Tylko dzięki mądrej polityce stalinowskiej narody trzech krajów nadbałtyckich żyją teraz spokojnie. Naród ustanowił swą kochaną władzę sowiecką i wyraził życzenie przyłączenia się do zgodnej rodziny narodów ZSSR, aby żyć pod słońcem Konstytucji Stalinowskiej!”

Wielki dzień

(Wiec na fabryce „Krasnyj Proletarij”, Moskwa)

„Krasnyj Proletarij” — jest to jeden z największych w stolicy zakładów budowy maszyn. Młodzież ulokowała się na dachach, na szczeblach drabin przeciwpożarowych, obiegła balkony. Przyszli wszyscy ze wszystkich oddziałów, biur i laboratoriów.

Idąc na wiec z ożywieniem omawiali największe wydarzenie dnia, — ogłoszenie władzy sowieckiej w trzech państwach Europy!

Przewodniczący komitetu fabrycznego tow. Barandiejew zagał wiec.

— Towarzysze, dzień dzisiejszy przejdzie do historii. Otrzymaaliśmy telegraficzną wiadomość, że z woli mas pracujących w trzech państwach Europy — w Litwie, Łotwie i Estonii ustanowiona została władza sowiecka. Oznacza to nowe zwycięstwo polityki narodowej naszej partii bolszewickiej!

Narody tych państw zrzuciły swych ciemiężców, rozprawiły się z nimi i przyłączyły się do zgodnej rodziny narodów sowieckich — do

wielkiego Związku Republik Socjalistycznych.

Niech żyją Litewska, Łotewska i Estońska Sowieckie Republiki Socjalistyczne! — kończy mówca swe przemówienie. Słowa jego toną w powodzi okrzyków powitalnych i oklasków zebranych.

Następnie na trybunę wchodzi robotnik oddziału mechanicznego tow. Łarionow, konstruktor tow. Denisow, inżynier tow. Lifszyc. Ze wzruszeniem podkreślają oni historyczną doniosłość tego dnia, który dowodzi z całą jasnością, jak bardzo ciężką uciskane narody świata do ZSSR — jednego państwa pracujących, niewzruszonej epoki pokoju, sprawiedliwości i szczęścia.

Wiec robotników, robotnic, inżynierów, techników i pracowników zakładów „Krasnyj Proletarij” przyjął jednomyślnie rezolucję, w której śle swe braterskie pozdrowienia masom pracującym Litwy, Łotwy i Estonii.

Budujemy potężną flotę morską i oceaniczną

Przemysł budowy okrętów ZSSR obchodzi Dzień Floty Wojenno-Morskiej jako przegląd swojej pracy, jako kontrolę wykonania najważniejszych i najzasadniczych zadań w dziedzinie budowy okrętów wielkiej floty morskiej i oceanicznej kraju Sowieców.

Wraz z rozwojem całego naszego kraju za okres pięciolatek stalinowskich przeżył również wielką drogę przemysł budowy okrętów.

Rosja carska pozostawała w tyle od całego szeregu państw. Nie posiadając własnej potężnej bazy budowy maszyn elektrycznej, zmuszona była dla budowy okrętów sprowadzać z zagranicy olbrzymią część mechanizmów. Podczas wojny w r. 1904—1905 na skutek strat wojennych, carska flota rosyjska została zepchnięta na 6 miejsce, a podczas wojny r. 1914—1918 zajmowała nawet 7 miejsce. Zacołanie w budownictwie okrętowym fatalnie odbiło się na morskiej potęgze Rosji.

Młoda Republika Sowiecka po wojnie domowej i interwencji przystąpiła do odbudowania przemysłu. W okresie odbudowy, w latach pierwszej pięciolatki, stocznie sowieckie dokonywały wielkiej pracy odnawiania i modernizacji okrętów floty wojenno-morskiej, jak również budowy morskich i rzecznych statków handlowych.

Na początku drugiego pięciolecia przed krajem Sowieć powstało niecierpiące zwłoki zadanie utworzenia potężnej floty podwodnej dla wszystkich mórz, obmywających brzegi Związku Sowieckiego. Carska Rosja nie posiadała silnej floty podwodnej. Na początku pierwszej wojny imperialistycznej miała ona tylko 28 łodzi podwodnych, z których 24 było przestarzałych. W okresie wojny rząd carski wybudował jeszcze 29 łodzi podwodnych. A Niemcy w tym samym okresie zdołali wybudować 345 łodzi podwodnych.

Stocznie sowieckie wybudowały podczas drugiej pięciolatki flotę podwodną, która pod względem rozmiarów i jakości nie tylko że nie ustępuje, ale nawet przewyższa flotę podwodną największych państw morskich.

Na pierwszej Sesji Rady Najwyższej ZSSR głowa rządu sowieckiego, towarzysz Mołotow, oświadczył: „Musimy liczyć się z tym, że kraj nasz jest wielki, że morza otaczają go na olbrzymich przestrzeniach, to nam zawsze przypomina o tym, że flota nasza winna być liczna i potężna. Przypominają to nam również państwa kapitalistyczne, które w przeciągu ostatnich lat rozwinęły olbrzymie budownictwo wojenno-morskie.

Państwo Sowieckie musi posiadać flotę wojenną i oceaniczną odpowie-

dnią do jej interesów, godną naszej wielkiej sprawy.”

Nasz przemysł budowy okrętów, zakończywszy w zasadzie budowę floty podwodnej, szeroko rozwinął budownictwo nowoczesnych okrętów nadwodnych.

Komitet Centralny WKP(b) oraz rząd poświęcają ogromną uwagę budownictwu potężnej floty morskiej i oceanicznej. Sprawą budowy floty zajmuje się osobiście towarzysz Stalin.

Na początku trzeciej pięciolatki przemysł budowy okrętów ZSSR przystąpił do urzeczywistnienia programu budownictwa wielkiej floty.

W chwili obecnej przemysł budownictwa okrętowego naszego kraju walczy o to, ażeby w roku 1942—1943 osiągnąć jedno z pierwszych miejsc na świecie pod względem wysokości tonażu i ilości corocznie spuszcanych na wodę okrętów.

Nowoczesny okręt bojowy jest to jeden z najbardziej skomplikowanych tworów inżynierii. Jak w zwierniadle odbija się w nim poziom techniki i kultury. Na przyjęciu w Kremlu z okazji Dnia Floty Wojenno-Morskiej w Związku SSR 27 lipca 1939 roku tow. Zdanow oświadczył:

„Sowiecki przemysł budowy okrętów — to dzisiejszy dzień naszego przemysłu, osiągnięcia jego przywykliśmy już mierzyć według tak przodujących gałęzi przemysłu, jak budownictwo okrętowe.”

W Anglii w budownictwie wielkich okrętów bierze udział około 400 fabryk. W ZSSR nie ma prawie

ani jednej dziedziny przemysłu, której nie była zaangażowana w budowie wielkiej floty.

Z roku na rok wzrasta sowiecki przemysł budowy okrętów, zwiększa się objętość jego wytwórczości.

Jednym z zasadniczych wskaźników wzrostu przemysłu budownictwa okrętowego jest zwiększenie wydajności pracy. W r. 1939 w stosunku do r. 1938 przeciętna wydajność jednego robotnika zwiększyła się o 37%, a w pierwszym półroczu 1940 w stosunku do zeszłego roku o 27,3%.

Ukaz Prezydium Rady Najwyższej ZSSR „O przejściu na osmiodzinny roboczy, na siedmiodzinny tydzień pracy i o zakazie samowolnego opuszczania przedsiębiorstw i instytucji przez robotników i pracowników” robotnicy przemysłu budowy okrętów powitali z uznaniem.

Nowe prawo zabezpiecza szybkie tempo budowy wielkiej floty morskiej i oceanicznej naszego państwa.

Z wiarą w swe siły przystępujemy do zrealizowania bardziej napiętego programu drugiego półroczia.

Naród sowiecki pod kierownictwem partii bolszewickiej i rządu sowieckiego, pod kierownictwem towarzysza Stalina buduje i zbuduje na pohybel wrogom potężną flotę morską i oceaniczną naszej ojczyzny.

I. Nasienko

Komisarz Ludowy Przemysłu Budownictwa Okrętowego ZSSR.

Komunikat TASS

W prasie zagranicznej rozpowszechniane są pogłoski o tym:

1) że ZSSR zobowiązał się dostarczyć Anglii samoloty, na kupno których Anglia rzekomo wyasygnowała 200 milionów szterlingów;

2) że w tych dniach zostaną wszczęte rokowania między Turcją a Związkiem Sowieckim w sprawie zawarcia umowy handlowej, mającej rozszerzyć wymianę towarową między tymi państwami do 12 milio-

nów funtów tureckich;

3) że ZSSR wręczył rządowi rumuńskiemu notę z żądaniem utworzenia w Rumunii rządu demokratycznego, bez czego rzekomo nie ma możliwości zagwarantowania przyjaznych stosunków między obupaiństwami.

Tass upoważniony jest do oświadczenia, że wszystkie te pogłoski pozbawione są jakichkolwiek podstaw.

Halifaks odrzuca pokojowe propozycje Hitlera

LONDYN, 23 lipca. (TASS). Jak donosi agencja Reutera, wczoraj wieczorem wystąpił przez radio minister spraw zagranicznych Anglii lord Halifaks z odpowiedzią na mowę Hitlera w reichstagu. Halifaks odrzucił pokojowe propozycje, zawarte w mowie Hitlera. Halifaks podkreślił, że w mowie Hitlera „brak jest stwierdzenia, czy inne narody Europy mają jakiegokolwiek prawo do

samookreślenia”. Halifaks szczególnie podkreślił „wymowność tego faktu”.

Odrzucając propozycje pokojowe Hitlera, Halifaks powiedział: „Rozumiemy, że w walce ryzykujemy wszystkim. Lecz nie przerwiemy dotąd walki, dopóki nie zwyciężymy”. Halifaks podkreślił przy tym solidaryzowanie się Stanów Zjednoczonych z Anglią.

Oświadczenie premiera ministrów Australii

LONDYN, 23 lipca. (TASS). Agencja Reutera podaje, że jak ogłoszone zostało przez radio w Sydney (Australia), australijski premier ministrów Menzies opublikował oświadczenie, w którym dementuje, krążące w Rzymie i Berlinie, pogłoski o tym, że jakoby Australia od-

mówiła dalszej wysyłki wojsk za granicę.

NEW-JORK, 23 lipca. (TASS). Według doniesienia korespondenta gazety „New York Times” z Melbourne, australijski premier ministrów Menzies wystąpił z oświadczeniem, że „Anglia będzie wojować aż do całkowitego zwycięstwa”.

W strefie nieokupowanej Francji

LONDYN, 23 lipca (TASS). Agencja angielska „Eksceindz Telegraf” donosi, że w tak zwanej strefie nieokupowanej Francji, wytworzyła się nadzwyczaj ciężka sytuacja. Strefa ta, której obszar wynosi mniej, niż 1/3 całego terytorium Francji i która dostarczała tylko 1/8 część produkcji gospodarki rolnej kraju, musi teraz wyżywić więcej niż połowę całej ludności

Francji, gdyż, oprócz ludności miejscowej, skupiło się tam ponad 10 milionów uciekinierów i 1.200.000 zdemobilizowanych żołnierzy. Należy również uwzględnić, że w strefie tej niema węgla i ciężkiego przemysłu. Całkowicie zrozumieliśmy, że bez związku ekonomicznego z okupowaną częścią Francji oraz północno-afrykańskimi koloniami Francji, strefa ta nie może egzystować.

Białostocki Fakultet Robotniczy (Rabfak)

przyjmuje zapisy na kursy: 1-szy, 2-gi i 3-ci

Fakultet robotniczy stawia sobie za zadanie przygotować i wychować robotników, robotników rolnych, włóścian i ich dzieci, nie mających odpowiedniego wykształcenia, do wstąpienia na wyższą uczelnię.

Na 1-szy kurs rabfaku przyjmuje się

obywateli bez różnicy płci w wieku od 17 do 32 lat, posiadających wykształcenie w zakresie 6-7 klas niepełnej średniej szkoły (NSSz) lub przyrównywanych do niej szkół.

Na 2-gi kurs przyjmuje się

obywateli w wieku od 17 do 33 lat z wykształceniem w zakresie 8 klas średniej szkoły lub innych szkół i kursów, dających analogiczne wykształcenie.

Na 3-ci kurs przyjmuje się:

obywateli w wieku od 17 do 34 lat z wykształceniem w zakresie 9 klas średniej szkoły lub innych szkół i kursów, które według swego programu dają analogiczne wykształcenie.

UWAGA: Do rabfaku mogą być przyjęte osoby w wyżej wymienionym wieku na odpowiedni kurs bez świadectw, na podstawie posiadanego przez nich ogólnego wykształcenia, zdobytego w drodze samokształcenia.

Wszyscy wstępujący na rabfak niezależnie od kursu podlegają egzaminom na 1-szy kurs:

1. z przyrodzności
2. z geografii
3. z początkowych wiadomości politycznych — politgramoty.

na 2-gi kurs:

1. z Konstytucji ZSSR i BSSR
2. z fizyki
3. z matematyki (ustnie i piśmiennie)
4. z geografii

na 3-ci kurs:

1. z języka i literatury rosyjskiej (ustnie i piśmiennie)
2. z języka białoruskiego (ustnie i piśmiennie)
3. z historii narodów ZSSR
4. z matematyki (ustnie i piśmiennie)
5. z geografii
6. z fizyki

Od wstępujących wymagane są następujące dokumenty: zgłoszenie, życiorys, zaświadczenie Rady Wiejskiej lub Rady Miejskiej, stwierdzające pochodzenie społeczne i stan majątkowy wstępującego, dokument o wykształceniu (w oryginale), metryka, zaświadczenie lekarskie o stanie zdrowia, 2 fotografie poświadczane przez miejscowe władze sowieckie.

Egzaminy wstępne odbędą się od 1 do 20 sierpnia 1940 r. Zajęcia na rabfaku rozpoczynają się na wszystkich kursach od 1 września.

Wszyscy przyjęci do rabfaku zabezpieczeni będą stypendium państwowym, zamieszkalci — internatem lub dostaną pieniądze na opłacenie mieszkania.

Dokumenty i zgłoszenia kierować na adres: Białystok, ul. Mickiewicza 1,

DYREKTOR RABFAKU

Wojna angielsko-niemiecka
Działania lotnictwa angielskiego

LONDYN, 23 lipca. (TASS). Agencja Reutera podaje komunikat opublikowany przez ministerstwo lotnictwa, w którym jest mowa, że w nocy na 22 lipca wielkie formacje bombowców angielskich w dalszym ciągu dokonywały nalotów na obiekty wojskowe w Niemczech i Holandii. Zbombardowane zostały zbiorniki nafty w Gelzenkirchen i Rotterdamie, cysterny w Bremenie, stocznie w Kolonii, wytwórnie samolotów w Wismarze, Bremenie, Rottenburgu (na wschód od Bremen), Kasslu i Göttingenie, składy towarowe w Gammie i Zeście, baraki na Wezerze i lotniska we Francji, Holandii i Niemczech. W czasie tych operacji jeden samolot angielski zginął bez wieści. Lotnictwo obrony przybrzeżnej zbombardowało w pobliżu brzegów duńskich parowiec nieprzyjacielski o wyporności 14.000 ton. Inna formacja lotnictwa obrony przybrzeżnej

zbombardowała i podpaliła rezerwuary naftowe w Gencie (Belgia). W czasie tych operacji straciliśmy 3 samoloty.

W innym doniesieniu agencja Reutera podaje szczegóły nalotu lotnictwa angielskiego na Niemcy i okupowane przez nie terytoria. Według słów agencji, samoloty angielskie zbombardowały lotniska w Lanionie, Kannach, Morle, Kierkeville (północna Francja), oraz również lotniska w Gaamstel, Rotterdamie, port lotniczy w Waalhavennie (Holandia). W Niemczech uległy zbombardowaniu lotnisko w Reinbergu, Lastrupe i baza awiacji morskiej na wyspie Femarn. Ogółem w czasie tych operacji zrzuconych zostało na Niemcy 37 ton bomb fugasowych oraz setki niedużych bomb zapalających. Agencja donosi, że w nalotach tych brali udział również lotnicy francuscy, będący pod dowództwem de Golla.

Koncentracja wojsk niemieckich w Holandii

LONDYN, 23 lipca (TASS). Korespondent gazety angielskiej „Sandi dispetez” miał wywiad ze współpracownikiem konsulatu amerykańskiego Hejgiem, który przybył 22 lipca na szwajcarską granicę. Hejg oświadczył, że Niemcy skon-

centrowali wielką ilość skoczków spadochronowych w Holandii dla dokonania napadu na Anglię. Oprócz tego, w portach holenderskich skoncentrowana została znaczna ilość małych statków.

Bombardowanie Kopenhagi

SZTOKHOLM, 23 lipca (TASS). Gazeta „Dagens nyheter” donosi, że w nocy z 20 na 21 lipca Kopenhaga 3 razy uległa bombardowaniu. Obiektem pierwszego bom-

bardowania były zakłady budowy okrętów w Kopenhadze. Następnie dwukrotnie zbombardowano lotnisko w Kastrupie.

Sytuacja we Francji

BERLIN, 23 lipca (TASS). Zurychski korespondent gazety „Frankfurter Zeitung” donosi, że rząd francuski zaniepokojony jest sytuacją wytworzoną w związku z okupacją kraju. Dla normalizacji życia państwa niezbędnym jest, według opinii rządu francuskiego, nawiązać łączność między okupowanymi a nieokupowanymi terenami, dopiąć zwolnienia jeńców francuskich z obozów niemieckich i uru-

chomić transport. Nowy francuski minister komunikacji Pietri oświadczył, że w ciągu kilku dni transport powinien przewieźć 1.700.000 zdemobilizowanych żołnierzy francuskich i 1.200.000 żołnierzy belgijskich. Poza tym, przewidziane jest przewiezienie 3 milionów uciekinierów.

Zast. redaktora odpowiedzialnego
G. M. KUZNIECOW

27-go lipca

rozpoczynają się

GOŚCINNE WYSTĘPY

POLSKIEGO

TEATRU PAŃSTWOWEGO BSSR

Premiera! 27, 28, 29, 30 i 31 lipca Premiera!

F. SCHILLER

INTRYGNA I MIŁOŚĆ

przekład

JULIANA TUWIMA

w inscenizacji

kierownika artystycznego teatru

ALEKSANDRA WĘGIERKI

Początek przedstawień o godz. 9 wiecz. według czasu mosk.

Sprzedaż biletów w kasie Teatru Miejskiego od 12 do 3 po poł. i od 5 do 9 po poł. Zgłoszenia na kolektywne wycieczki przyjmowane są telefonicznie: 2-77 i 11-62.

Do działu ogłoszeń

dzwonić tel. 16-10.

Co grają w kinach:

Kino - teatr SPARTAK Artystyczny film OJCZYŻNA Początek seansów: 7, 9, 11. w foje jazz-orkiestra i tańce

Kino - teatr SWOBODA Amerykański film WIELKI WALC W letnim foje tańce i koncert-dżaz Początek o godz. 7, 9 i 11 Kasa otwarta od 2-ej

KINO FESTIWAL Lenin w Październiku w foje: orkiestra Początek seansów: 2, 4, 30, 7, 9, 11 Kasa otwarta od godz. 3-ej

Kino - teatr RODINA Film-artystyczny NASZE KINO Początek seansów 7, 9, 11. Kasa czynna od godz. 2.

Na podstawie zatwierdzenia przez Komisariat Ludowy Gospodarki Komunalnej oraz postanowienia Miejskiego Komitetu Wykonawczego, organizowane jest w Białymstoku miejskie

Biuro Pogrzebowe

ul. Sowiecka, tel. 17-26

Podaje się do wiadomości wszystkich obywateli, że bez zezwolenia biura pogrzebowego zabrania się dokonywać pogrzebów, jak również jakiegokolwiek robót na mogiłach, jak na przykład stawiania pomników, ogrodzeń i t. d.